

РЕШЕНИЕ

№ 248

гр. Пловдив, 27.06.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД – ПЛОВДИВ, 3-ТИ ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и първи юни през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Вера Ив. Иванова

Членове: Катя Ст. Пенчева
Тодор Илк. Хаджиев

при участието на секретаря Мила Д. Тошева
като разгледа докладваното от Вера Ив. Иванова Въззивно търговско дело № 20235001000306 по описа за 2023 година

Производството е въззивно по реда на чл. 258 и сл. от ГПК.

Обжалвано е решение № 8/12.02.2023 г., постановено по т.д. № 11/2022 г. на ОС-Кърджали, в частта му, с която дружеството е осъдено да заплати на Н. Д. Н. сумата в размер на 55 024,28 лв. за забавено плащане на главница в размер на 200 900 лева, за периода от 21.06.2019г. - 02.03.2022г., законна лихва върху главницата от 200 900 лева, считано от датата на предявяване на иска 08.03.2022г. до окончателното ѝ изплащане на 11.07.2022г. , в размер на 5 884,59лв., както и направените по делото разноси в размер на 2 549,02лв.

Жалбоподателят „У.к.“ООД-гр.К. моли решението в обжалваната негова част да бъде отменено като недопустимо, евентуално неправилно, по съображения, изложени във въззивната жалба от 22.03.2023 г., и да бъде постановено от въззивния съд решение, с което да бъде отхвърлен предявеният срещу дружеството иск. Като ответник в производството пред окръжния съд оспорва иска като неоснователен. Претендира за присъждане на разноси за въззивното производство. Заявява възражение за прекомерност на платеното от ответника по жалбата адвокатско възнаграждение за защита във въззивното производство и моли то да бъде намалено до минималния

размер по Наредбата за минималните размери на адвокатските възнаграждения.

Ответникът по жалбата Н. Д. Н. моли тя да бъде отхвърлена като неоснователна по съображения, посочени в отговор от 3.05.2023 г. Като ищец в производството пред окръжния съд предявява иск с правно основание чл. 86, ал.1 от ЗЗД за осъждане на ответника да му заплати обезщетение за забава в изплащането на парично задължение в размер на 200 900 лв., която сума представлява равностойността към 31.05.2019 г. на неговия дружествен дял от имуществото на ответното дружество, което обезщетение в размер на законната лихва върху главницата е 56 144,88 лв. за периода от 1.06.2019 г. до 2.03.2022 г., както и в размер на законната лихва върху главницата за времето от подаването на исковата молба в съда на 8.03.2022 г. до окончателното изплащане на сумата. Претендира за присъждане на разноски.

Пловдивският апелативен съд провери законосъобразността на обжалваното решение съобразно разпоредбата на чл. 269 от ГПК и във връзка с оплакванията и исканията на жалбоподателя, прецени събраните по делото доказателства поотделно и в тяхната съвкупност и намери за установено следното:

Безспорно е между страните, че с влязло в сила на 7.12.2021 г. съдебно решение, постановено по т.д. № 43/2019 г. на ОС-Кърджали, ответното дружество е осъдено да заплати на ищеца сумата 200 900 лв., представляваща равностойността на неговия дял от имуществото на дружеството към 31.05.2019 г. на основание чл. 125, ал.3 от ТЗ. Безспорно е също така, че до подаването на исковата молба на 8.03.2022 г. дружеството не е изплатило тази сума на ищеца. Поради забавата на дружеството-длъжник да плати, с исковата си молба от 8.03.2022 г. ищецът Н. претендира ответното дружество да бъде осъдено да му заплати законната лихва върху главницата за времето от 1.06.2019 г. до 2.03.2022 г. в конкретно посочения размер 56 144,88 лв., както и законната лихва върху главницата за времето от подаването на исковата молба на 8.03.2022 г. до окончателното изплащане на дълга.

С отговора на исковата молба от 10.05.2022 г. ответникът възразява, че не е налице основание лихва да се присъжда от датата 1.06.2019 г. Заявява, че задължението на дружеството да заплати на ищеца равностойността на притежаваните от него дружествени дялове е търсимо и възниква от датата,

на която дружеството е било поканено от ищеца да изпълни задължението. Заявява, че ищецът е поканил ответника да плати задължението за главница от 200 900 лв. на 22.12.2020 г., когато дружеството е получило покана за доброволно изпълнение по изп.д. № 1456/2020 г. на ЧСИ Р.С., образувано съгласно изпълнителен лист, издаден на ищеца въз основа на невлязлото в сила осъдително решение на апелативния съд по спора, за разглеждането на който е било образувано т.д. № 43/2019 г. на ОС-Кърджали. Счита, че за периода от 1.06.2019 г. до 22.12.2020 г. претенцията е неоснователна. Заявява, че не дължи обезщетение и за периода от 22.12.2020 г. до датата на предявяването на иска на 8.03.2022 г., тъй като сумата 200 900 лв. е присъдена на ищеца с влязло в сила на 7.12.2021 г. съдебно решение и до този момент посоченото вземане е било предмет на съдебен спор, поради което дружеството не е било в забава за заплащането му. Заявява, че ищецът е в забава като кредитор, тъй като не е оказал необходимото съдействие, без което длъжникът не би могъл да изпълни задължението си, като не е посочил банкова сметка, защото задължението е в размер над 10 000 лв. и длъжникът има нужда от съдействие от страна на кредитора за изпълнение по посочена от него банкова сметка, тъй като в исковата молба от 21.06.2019 г., по която е образувано т.д. № 43/2019 г. на ОС-Кърджали, ищецът не е предоставил информация за банкова сметка, по която да му бъде платено, като липсва такава информация и в приложената нотариална покана. Посочва, че в случай, че по изпълнителното дело са събрани и изплатени изцяло или частично суми на ищеца, то за същите лихва за забава не тече след датата на изплащането им.

С допълнителната искова молба от 6.06.2022 г. ищецът заявява, че ако се приеме, че ищецът не е поканил ответника да плати преди датата на исковата молба, то тогава ответникът е изпаднал в забава от датата на подаване на исковата молба по чл. 125,ал.3 от ТЗ в съда на 21.06.2019 г., която искова молба е покана по смисъла на чл. 84,ал.2 от ЗЗД и с нея ответникът е поставен в забава. Заявява, че са неоснователни доводите за забава на кредитора поради липса на информация за банкова сметка на ищеца, тъй като хипотеза на забава на кредитора би била налице ако ответното дружество е поискало от ищеца да посочи банкова сметка, по която да заплати сумата и ищецът не посочи такава сметка, а ответникът нито твърди, нито представя доказателства за поискано от ищеца съдействие, изразяващо

се в посочване на банкова сметка, което да му е било отказано и това да е причината да не изпълни своето насрещно задължение. Заявява, че до момента липсва плащане на каквато и да е сума от присъдената главница.

С отговора на допълнителната искова молба от 18.07.2022 г. ответникът заявява, че и към датата на подаването на исковата молба 21.06.2019 г. ответникът не е бил в забава, тъй като и към тази дата не е била установена равностойността на дружествения дял на ищеца. Заявява, че главницата в размер на 200 900 лв. вече е платена по изпълнителното дело, поради което лихва върху сумата след плащането ѝ вече не е дължима. Относно забавата на кредитора заявява, че още в първото по делото съдебно заседание по т.д. № 43/2019 г. на ОС-Кърджали от страна на дружеството е предявено искане за посочване на банкова сметка от ищеца.

С обжалваното съдебно решение окръжният съд приема, че задължението на ответника към ищеца за заплащане на сумата 200 900 лв. като равностойност на притежаваните от него дружествени дялове е търсимо и възниква от датата, на която дружеството е било поканено от ищеца да изпълни задължението. Съдът преценява, че такава покана не е отправена преди подаването на исковата молба на 21.06.2019 г., а тази искова молба се явява покана по смисъла на чл. 84, ал. 2 от ЗЗД и с нея ответникът е поставен в забава. Затова съдът приема, че ответникът дължи законна лихва върху главницата, изчислена за периода от 21.06.2019 г. до 2.03.2022 г., както и от датата на образуването на настоящото дело 8.03.2022 г. до окончателното изплащане на главницата. Съдът приема въз основа на заключение на ССЕ, че искът е основателен, съответно, за сумата 55 024,28 лв. за първия период и за сумата 5 884,59 лв. за периода от 8.03.2022 г. до 11.07.2022 г. съобразно извършените плащания по изпълнителното дело, поради което присъжда тези суми.

С подадената въззивна жалба дружеството-жалбоподател заявява, че решението в обжалваната негова част е недопустимо, тъй като е постановено в неприсъствен ден – неделя, 12.02.2023 г. Твърди, че то е и неправилно, тъй като съдът не е обсъдил всички възражения на ответника, своевременно заявени с отговора на исковата молба, за забава на кредитора по смисъла на чл. 95 от ЗЗД и за наличие на частични погасявания на главницата в хода на изпълнителното дело. Заявява, че съдът не е обсъдил приетото по дело

удостоверение от ЧСИ С. относно постъпилите суми по изпълнителното дело и наличието на няколко частични погашения на главницата в хода на изпълнителното производство. Заявява, че липсва анализ на приетите по делото ССЕ, като първоначалното заключение установява значително по-нисък от присъдения размер на лихвата и то при отчитане именно на постъпилите частични погашения на главницата. Счита, че решението не включва конкретни мотиви относно размера на присъденото обезщетение. Заявява, че с отговора си на исковата молба е заявил възражение за забава на ищеца като кредитор, тъй като исковата молба от 21.06.2019 г. ищецът не предоставя информация за банкова сметка, по която да му бъде платено и че още в първото по делото съдебно заседание по т.д. № 43/2019 г. на ОС-Кърджали дружеството е предявило искане за посочване на банкова сметка от ищеца, като в постановеното по спора въззивно решение от апелативния съд е посочено, че едва с отговора на въззивната жалба е посочена банкова сметка на ищеца Н.. Заявява, че неоснователно окръжният съд е приел, че дружеството е в забава, считано от 21.06.2019 г., като в тази връзка не е отчел забавата на кредитора-ищеца Н.. Заявява, че съдът неправилно е определил началния момент на забавата на ответника от датата на подаването на исковата молба за главницата 21.06.2019 г., тъй като в случая ищецът е поканил ответника да плати задължението за главница от 200 900 лв. на 22.12.2020 г., когато дружеството е получило поканата за доброволно изпълнение, изпратена му по изп.д. № 1456/2020 г. на ЧСИ С.. Твърди, че неправилно съдът е определил и размера на присъденото обезщетение за забава, като е игнорирал установените по делото частични погашения на главницата през процесния период, а след датата на всяко частично плащане лихвата продължава да тече само върху непогасената част от главницата, но не и върху платената част. Счита, че поради това необосновано съдът присъжда обезщетение за забавено плащане върху цялата главница за целия период, а заключението на вещото лице установява значително по-нисък от присъдения размер на лихвата по чл. 86 от ЗЗД именно при отчитане на постъпилите частични погашения на главницата.

С отговора на въззивната жалба ответникът Н. възразява, че е неоснователно твърдението решението да е недопустимо като произнесено и датирано в nepřисъствен ден, а то е действително, защото е постановено от надлежен орган, функциониращ в надлежен състав и действащ в рамките на

правораздавателната си компетентност, която не отпада в почивен ден, като то е произнесено в рамките на предявения иск, при наличие на всички положителни и при липсата на отрицателни процесуални предпоставки. Твърди, че са неоснователни и оплакванията на жалбоподателя за неправилност на обжалваното решение. Заявява, че оплакването за несъобразена от съда забава на кредитора е неоснователно, тъй като твърдяната забава на кредитора се обосновава от жалбоподателя с неосъществено съдействие от ищеца да посочи с исковата молба по т.д. № 43/2019 г. своя банкова сметка. Заявява, че в случая не е налице изпълнен фактически състав по чл. 95 от ЗЗД, тъй като той изисква активно поведение на кредитора и насрещно бездействие на длъжника, поради което такава хипотеза би била налице само ако ответното дружество бе поискало от ищеца да посочи банкова сметка, по която да преведе сумата за полагащия му се ликвидационен дял по чл. 125,ал.3 от ТЗ, а ищецът не се отзове на тази покана. Заявява, че в случая жалбоподателят нито твърди, нито е представил доказателства за поискано от ищеца такова съдействие, което да му е отказано и това именно да е причината дружеството да не изпълни своето задължение. Посочва, че по делото е установено, че ответникът не е предприел плащане на главницата дори след приключването на производството по т.д. № 43/2019 г. с влязло в сила решение и че всички суми са събрани по реда на принудителното изпълнение, от което следва извод за липсата на каквато и да е воля от ответното дружество за доброволно плащане, съответно, за несъществуването на причинна връзка между непогасяването на дълга и липсата на данни за банковата сметка. Заявява, че е неоснователно и оплакването за неправилно определен от съда начален момент на забавата 21.06.2019 г., като според жалбоподателя той е 22.12.2020 г. – датата на получаване на поканата за доброволно изпълнение, изпратена по изпълнителното дело, защото правилно окръжният съд е приел, че началният момент на забавата е датата на депозиране на исковата молба в съда, с която е предявен искът по чл. 125,ал.3 от ТЗ, защото исковата молба е покана по смисъла на чл.84,ал.2 от ЗЗД. Заявява, че е неоснователно и оплакването за несъобразяване от съда на установените по делото частични погашения на главницата, тъй като от приетата по делото ССЕ са констатирани частични погашения на главницата, извършени след предявяване на иска на 8.03.2022 г., и няма такива в периода от 21.06.2019 г. до 2.03.2022 г., поради което

обезщетението за този период възлиза на 55 024 лв. Посочва, че след 8.03.2022 г. плащания са извършвани по изпълнителното дело и те са съобразени от ССЕ и от съда, който затова присъжда сумата 5 884,59 лв. Заявява, че удостоверението от ЧСИ С. е съобразено в експертното заключение, като съдът е изложил мотиви за крайния момент на забавата при съобразяване на извършеното частично и окончателно плащане на главния дълг. Заявява, че след като началният и крайният моменти на забавата са подробно обосновани от съда, след като размерът на главното задължение е безспорен и след като размерът на лихвата е установен от ССЕ, то тезата за липса на мотиви относно присъдения размер е неоснователна.

Съгласно нормата на чл. 270, ал.3, изр.1 от ГПК, когато решението е недопустимо, въззивният съд го обезсилва. Жалбоподателят твърди с въззивната жалба, че обжалваното решение е недопустимо, тъй като е постановено в неприсъствен ден, а именно в неделя, 12.02.2023 г. Обжалваното решение действително е постановено, както е посочено в него, на 12.02.2023 г., което е почивен ден, неделя. Това обстоятелство обаче само по себе си не може да обоснове недопустимост на съдебното решение, тъй като недопустимо е решение, което не отговаря на изискванията, при които делото може да се реши по същество - постановено въпреки липсата на право на иск или ненадлежащото му упражняване, както и ако съдът е бил десезиран, при липса на положителна или наличността на отрицателна процесуална предпоставка, - каквото твърдение жалбоподателят не заявява, като и служебно не се установяват обстоятелства, които да обосновават недопустимост на решението в обжалваната негова част. В случая решението безспорно е постановено от съдията-докладчик, в пределите на неговите правораздавателни правомощия, в писмена форма е и е подписано, волята на съда е ясно изразена (не е неразбираема). Няма законова пречка съдията да постанови съдебно решение по гражданско дело и по търговско дело в почивен ден, съответно, да го обяви в ЕИСС (деловодната програма на съдилищата), която работи непрекъснато. Затова е неоснователно оплакването на жалбоподателя, че обжалваното решение на окръжния съд е недопустимо, тъй като е постановено в неприсъствен ден, неделя.

Съгласно разпоредбата на чл. 86, ал.1, изр.1 от ЗЗД, при неизпълнение на парично задължение длъжникът дължи обезщетение в размер на законната

лихва от деня на забавата. Между страните няма спор, че до подаването на исковата молба на 8.03.2022 г. ответникът не е заплатил сумата 200 900 лв., дължима от него за равностойността на неговия дял от имуществото на дружеството към 31.05.2019 г., която е присъдена в полза на ищеца Н. и в тежест на дружеството с влязлото в сила решение по т.д. № 43/2019 г. на ОС-Кърджали, като плащания са извършени вече след датата 8.03.2022 г. в производството по изп.д. № 1456/2020 г. на ЧСИ С. и с тях претендирана сума на главницата е изцяло заплатена преди последното по делото съдебно заседание. За забавата в изплащането на тази главница като парично задължение ищецът претендира в исковата молба съгласно нормата на чл. 86,ал.1 от ЗЗД за присъждане в негова полза и в тежест на ответника на обезщетение в размер на законната лихва. Безспорно е, че в случая при условията на чл. 84,ал.2 от ЗЗД, тъй като няма определен ден за плащането на посочената главница, длъжникът следва да бъде поканен от кредитора да плати, след която покана изпада в забава и от тогава дължи и обезщетение в размер на законната лихва. В случая правилно окръжният съд е приел, че предявяването на исковата молба за присъждане на сумата за главницата е покана за изпълнение на това парично притезание, поради което от момента на подаването ѝ в съда на 21.06.2019 г. се поражда задължение за ответника да заплати законната лихва върху спорното парично вземане за бъдещ период – за времето от предявяването на иска до окончателното изплащане на главницата. След като окръжният съд е приел, че няма отправена покана за плащане на главницата преди подаването на исковата молба, то лихва се дължи именно от деня, в който е предявен искът (в тази насока – ТР №3/19.03.1996 г. на ВС по гр.д. № 3/1995 г., ОСГК). Затова е неоснователно разбирането на жалбоподателя, че в случая за покана за плащане следва да се счита изпратената вече по-късно в производството по изпълнително дело № 1456/2020 г. на ЧСИ С. покана за доброволно изпълнение, получена от дружеството на 22.12.2020 г.

Жалбоподателят твърди както в производството пред окръжния съд, така и във въззивната жалба, че в случая е налице забава на кредитора Н. по смисъла на чл.95 от ЗЗД, защото той не е оказал необходимото съдействие, без което дружеството-длъжник не може да изпълни задължението си, а именно не е посочил своя банкова сметка, по която да му бъде платено, в исковата молба от 21.06.2019 г. Съгласно разпоредбата на чл. 95 от ЗЗД,

кредиторът е в забава, когато неоправдано не приеме предложеното му от длъжника изпълнение или не даде необходимото съдействие, без което длъжникът не би могъл да изпълни задължението си. Съгласно нормата на чл. 96,ал.1 от ЗЗД, когато кредиторът е в забава, ако и длъжникът е бил в забава, длъжникът се освобождава от последиците на своята забава. В случая ответникът счита, че при условията на чл. 96,ал.1 от ЗЗД вследствие на забавата на кредитора той като длъжник представа да отговаря за законна лихва при неизпълнението на своето парично задължение. Съгласно нормата на чл. 97,ал.1,изр.2 от ЗЗД обаче ако задължението е да се предадат пари и кредиторът е в забава, длъжникът може да се освободи, като остави сумата за пазене в банка по местоизпълнението без разрешение от съда. В случая ответното дружество нито твърди, нито установява да е изразявало намерение да плати и да е търсило кредитора с оглед извършване на плащане, напротив, установено е по делото, че сумата е събрана след влизането в сила на съдебното решение за присъждането на главницата, вече след образуването на делото по настоящия спор с предявяването на иска по чл. 86,ал.1,изр.1 от ЗЗД с исковата молба от 8.03.2022 г., изцяло в рамките на изпълнителното производство по принудителен ред и е изплатена именно от ЧСИ на кредитора. В производството по т.д. 43/2019 г. банкова сметка на ищеца действително не е посочена с исковата молба, такава сметка е посочена с молба към писмените бележки на ищеца (лист 230 от досието на делото на окръжния съд). Видно от приложеното от апелативния съд в съдебното заседание на 21.06.2023 г. т.д. № 43/2019 г. на ОС-Кърджали, в проведеното по делото първо съдебно заседание на 11.02.2020 г. от страна на дружеството не е правено искане за посочване на банкова сметка от ищеца, поради което заявеното за това твърдение на ответника, сега жалбоподател, е неоснователно. Такова искане е направено от страна на дружеството в следващото, второ открито съдебно заседание на 9.03.2020 г., в което съдът след това е дал ход на устните състезания и ги е обявил за приключени, като е заявено, че се прави искане, свързано с разпоредбата на чл. 127,ал.4 от ГПК, като във връзка с изискването на тази разпоредба е поискано процесуалният представител на ищеца да каже може ли да посочи такава или да посочи начин за евентуално заплащане, тъй като това е задължително изискване на редовност на исковата молба. Видно е следователно, че искането е заявено с оглед наличие според ответника на нередовност на исковата молба, а не

защото се търси съдействие от кредитора за извършване на плащане, каквото ответникът да е готов да направи. Несъмнено е освен това, че такава готовност за извършване на плащане ответникът не е заявявал до приключването на производството по т.д. № 43/2019 г. на ОС-Кърджали във всички съдебни инстанции, напротив, оспорвал е иска и е обжалвал решенията на окръжния съд и на апелативния съд. С подадената от дружеството до апелативния съд въззивна жалба против решението на окръжния съд непредставянето на банкова сметка от страна на ищеца е посочено именно като нарушение на нормата на чл. 127,ал.4 от ГПК с твърдение, че затова обжалваното решение е постановено по нередовна искова молба, като в отговора на въззивната жалба, подаден от страна на Н. на 2.09.2020 г., е посочена банкова сметка лично на ищеца Н.. Следва да се отбележи, че въпреки така посочената банкова сметка ответното дружество не е извършило по нея в периода след 2.09.2020 г. плащане на главницата, а тя е била изцяло събрана, както бе посочено по-горе, в изпълнителния процес вече след подаването на исковата молба, с която е предявен искът по чл. 86,ал.1 от ЗЗД. Установява се следователно, че от страна на ответника не е извявано спрямо ищеца намерение за плащане на главницата нито в хода на т.д. № 43/2019 г. на ОС-Кърджали до приключването му с определението на ВКС от 7.12.2021 г., нито в хода на образуването на 8.03.2022 г. т.д. № 11/2022 г. на ОС-Кърджали, нито е извършвано плащане по посочената сметка на ищеца. Следва да се отчете още, че когато дължимата престация е парична, кредиторът изпада в забава в случай на отказ да я получи (каквото не е настоящият случай), но дори и тогава освобождаване на длъжника от отговорност за плащане предполага предприемане на действията, предвидени в чл. 97,ал.1 от ЗЗД – депозиране на дължимата сума в банка по местоизпълнението и уведомяване на кредитора за това, т.е. дори и при констатиране на допусната от кредитора забава при условия по чл. 95 от ЗЗД длъжникът няма да се освободи от своята забава, ако не депозира сумата в банка съгласно чл. 97,ал.1,изр.2 от ЗЗД. Следва още да се посочи, че за да е налице втората хипотеза на чл. 95 от ЗЗД за изпадане на кредитора в забава, защото не оказва необходимото съдействие на длъжника за изпълнение на неговото задължение, следва изпълнението на длъжника да е поставено в зависимост от определено действие на кредитора, без осъществяването на което е невъзможно да бъде изпълнено, а с оглед нормата на чл. 97,ал.1,изр.2

от ЗЗД непосочване на банкова сметка от страна на кредитора не е пречка длъжникът да депозира сумата в банка и да уведоми кредитора за това, поради което, ако не направи това, той не се освобождава от своето задължение за плащане и от своята забава. Другата, първата хипотеза, при която кредиторът изпада в забава, защото неоправдано не приема престацията, предполага предлагане на изпълнение от страна на длъжника и неоснователното му неприемане от кредитора, каквито твърдения ответното дружество не навежда, нито установява. Неоснователно е затова оплакването на жалбоподателя, че обжалваното решение е неправилно, защото съдът не е съобразил наличието на допусната от кредитора забава по смисъла на чл. 95 от ЗЗД.

Няма спор между страните, че главницата е изплатена изцяло в производството по изпълнителното дело, вече след завеждането на т.д. 11/2022 г. на ОС-Кърджали по подадената на 8.03.2022 г. искова молба. Обстоятелството, че в рамките на изпълнителното производство са извършени частични плащания, е отразено в заключенията на ССЕ от 27.10.2022 г. и от 24.11.2022 г., които съдът е съобразил и въз основа на които е направил изводите за основателност на предявения иск, поради което не е било необходимо отделно съдът да обсъжда и издаденото от ЧСИ С. на 20.09.2022 г. удостоверение относно постъпилите по изпълнителното дело суми. Видно от заключението на вещото лице Г.Д. от 27.10.2022 г., там изчисленията са направени в два варианта, начинаей от дата 10.12.2020 г., като в първия от тях законната лихва е изчислена към датата на съставянето на протоколи от ЧСИ за разпределение на постъпила сума от приключила публична продажба на недвижими имоти (1.06.2022 г. и 12.07.2022 г.) и тя е 31 164,50 лв., а във втория вариант лихвата е изчислена при съобразяване на датата на извършеният превод по банкова сметка на вискателя (след влизане на постановленията в сила) 14.06.2022 г. и 12.07.2022 г. и тя е 31 528,16 лв. Тъй като удовлетворяването на кредитора настъпва не с изготвянето на разпределението от ЧСИ, а с постъпването на сумите по сметката на вискателя, то в случая дължимата сума следва да се определи с оглед изчислението по вариант две от заключението. В заключението на вещото лице Д. от 24.11.2022 г. е направено изчисление на законната лихва върху главницата за периода от 21.06.2019 г. (а не от 10.12.2020 г., както е в първото заключение, който различен период обуславя и разликите в изчисления

размер на лихвата, съответно, тя е в по-нисък размер при по-късия период на изчисление) до 2.03.2022 г. и за периода от 8.03.2022 г. до окончателното плащане, като се съобразят извършените плащания по изпълнителното дело, като за първия период тя е изчислена на 55 024,28 лв. и за втория период тя е изчислена на 5 884,59 лв., като изчислението е направено с оглед датите на извършените преводи по банковата сметка на вискателя (от 8.03.2022 г. до 13.06.2022 г. и от 14.06.2022 г. до 11.07.2022 г., както е посочено в таблица 3 на стр.3 от заключението, лист 265 от досието на делото на окръжния съд). Тези суми 55 024,28 лв. и 5 884,59 лв. окръжният съд е и присъдил в полза на ищеца и в тежест на ответника. Неоснователно е затова оплакването на жалбоподателя, че окръжният съд не е отчетел наличието на частични погасявания на главницата в хода на изпълнителното дело, съответно, отражението на тези плащания върху размера на дължимата лихва за забава.

Установява се следователно, че ответникът дължи да заплати на ищеца именно присъдените от окръжния съд суми, за които искът е уважен. Подадената въззивна жалба е неоснователна и следва да бъде отхвърлена, а решението в обжалваната негова част следва да бъде потвърдено.

Съгласно разпоредбата на чл. 78,ал.3 от ГПК жалбоподателят дължи да заплати на ответника по жалбата направените за въззивното производство разноси. От страна на ответника по жалбата се претендира за присъждане на сумата 5 200 лв. за платено адвокатско възнаграждение, платена съгласно договора за правна защита и съдействие от 25.04.2023 г., както е отразено в него. От страна на жалбоподателя в съдебното заседание на апелативния съд на 21.06.2023 г. бе направено възражение по чл. 78,ал.5 от ГПК за прекомерност на така платеното адвокатско възнаграждение с искане да бъде присъден размер, съобразен с минималния, установен в Наредбата за минималните размери на адвокатските възнаграждения. В случая този минимален размер съгласно нормата на чл. 7, ал.2, т.4 от Наредба № 1/9.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения с оглед сумата, за която е обжалвано решението 60 908,87 лв., е 5 522,71 лв. Видно е, че платената сума е по-ниска от предвидената в наредбата минимална сума за адвокатско възнаграждение, поради което възражението е неоснователно, не са налице основания по чл. 78,ал.5 от ГПК за присъждане на разноси за адвокатско възнаграждение на ответника по жалбата в намален

размер, а следва да се присъди платената сума от 5 200 лв.

Съгласно разпоредбата на чл. 78,ал.6 от ГПК, когато делото е решено в полза на лице, освободено от държавна такса, осъденото лице е длъжно да заплати всички дължащи се такси, като съответните суми се присъждат в полза на съда. За производството пред апелативния съд дружеството-жалбоподател вече е внесло дължимата ДТ. Констатира се обаче, че ищецът в производството пред окръжния съд Н. е бил освободен от внасянето на ДТ с определение на окръжния съд от 7.04.2022 г., но окръжният съд при постановяването на съдебното решение е пропуснал да осъди ответното дружество да заплати ДТ по сметка на окръжния съд. Тази дължима ДТ е в размер на (4% от 60 908,87 лв.) 2 436,35 лв. Ще следва да се укаже сега от апелативния съд на ответника да я заплати, като при неплащането ѝ, съответно, при непредставяне по делото на платежен документ при влизане в сила на решението по спора окръжният съд ще следва да осъди дружеството да я заплати по сметката на съда.

С оглед на гореизложеното съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение № 8/12.02.2023 г., постановено по т.д. № 11/2022 г. на ОС-Кърджали, В ОБЖАЛВАНАТА НЕГОВА ЧАСТ, с която дружеството е осъдено да заплати на Н. Д. Н. сумата в размер на 55 024,28 лв. за забавено плащане на главница в размер на 200 900 лева, за периода от 21.06.2019г. до 02.03.2022г., законна лихва върху главницата от 200 900 лева, считано от датата на предявяване на иска 08.03.2022г. до окончателното ѝ изплащане на 11.07.2022г. , в размер на 5 884,59лв., както и направените по делото разноси в размер на 2 549,02лв.

ОСТАВЯ БЕЗ УВАЖЕНИЕ заявеното от жалбоподателя „У.к.“ООД-гр.К. в съдебното заседание на апелативния съд на 21.06.2023 г. възражение по чл. 78,ал.5 от ГПК за прекомерност на платеното от ответника по жалбата Н. Н. адвокатско възнаграждение с искане да бъде присъден размер, съобразен с минималния, установен в Наредбата за минималните размери на адвокатските възнаграждения, като неоснователно.

ОСЪЖДА „У.к.“ООД-гр.К., П.р., Ж.г., ЕИК *** да заплати на Н. Д. Н.,

ЕГН ***** от гр. С., бул.“П.Е.“36, вх.Б, ет.2,ап.5 сумата 5 200 лв. – разноси за производството по спора пред въззивната съдебна инстанция за платено адвокатско възнаграждение.

Указва на ответника по спора „У.к.“ООД-гр.К., че съгласно чл. 78,ал.5 от ГПК е длъжен да заплати по сметка на ОС-Кърджали ДТ в размер на 2 436,35 лв., като при неплащането ѝ, съответно, при непредставяне по делото на платежен документ при влизане в сила на решението по спора окръжният съд ще следва да осъди дружеството да я заплати по сметката на съда.

Решението може да се обжалва при условията на чл. 280 от ГПК пред Върховния касационен съд – гр. С. с касационна жалба в едномесечен срок от връчването му на страните.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____